

עפ"א 1133/12/19 - יוסי לוין נגד עירית עכו

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 1133-12-19 לוין נ' עירית עכו

בפני כבוד השופט שמואל מנדלבום
מערערים יוסי לוין
נגד
משיבים עירית עכו
פסק דין

1. בפניי ערעור על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט שלום עכו (כב' השופטת אביגיל זכריה) מיום 3.11.19 בח"נ 51074-12-18, במסגרתם הורשע המערער בביצוע עבירה של חנייה במקום אסור והוטל עליו קנס בסך של 250 ש"ח.

2. ביום 10.12.19 הוריתי על עיכוב הליכי גביית הקנס שהוטל על המערער בגזר הדין, עד למועד הדיון בערעור.

רקע עובדתי

3. ביום 11.1.18, בשעה 9:48, ברח' משה בורנשטיין, בסמוך לבית שמספרו 1, בעכו, ניתן למערער דו"ח חניה, שמספרו 33607425, ובתיאור העבירה צוין: **"עצרת/חנית/העמדת את רכבך במקום שהחניה אסורה ע"י ראש העירייה לפי סעיף 2 לחוק העזר והאיסור סומן בתמרור מעבר לזמן הדרוש להעלאת נוסעים או הורדתם או לטעינה או פריקה מיידיית ובלתי פוסקת, סעיף 5(א) לחוק העזר" (להלן: "הדו"ח").** לדו"ח צורפו 8 תמונות המתעדות את רכבו של המערער במקום החניה.

4. המערער שלח מכתב למשיבה ביום 15.1.18, על מנת שזאת תבטל את הדו"ח, בטענה שבמקום החניה לא קיים תמרור המייעד את המקום לפריקה וטעינה, ומשכך מותר להחנות במקום.

5. לטענת המשיבה בעקבות פניית המערער נדרשה תגובתו של עורך הדו"ח - הפקח שמואל חביב (להלן- **"הפקח"**), והלה ערך מזכר ביום 23.1.18, ובו צוין כי לאחר שהתקבל אירוע מהמוקד על חסימת רכב, הגיע למקום וראה כי רכבו של המערער חוסם את הכניסה למפעל שרמן, ומונע מן המשאיות להיכנס למפעל, **וכן רכבו חונה באדום לבן** (להלן: **"המזכר"**).

6. לאחר שפנייתו אל המשיבה לביטול הדו"ח נדחתה, ביקש המערער להישפט על העבירה שתוארה בדו"ח,

בהתאם לסעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982.

ביום 23.12.18, הוגש כנגד המערער כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של חניה במקום אסור, עבירה לפי סעיף 5(א) לחוק העזר לעכו (העמדת רכב וחנייתו), התשנ"א-1990 (להלן: "חוק העזר").

7. בדיון שנערך ביום 11.4.19 הוקרא למערער כתב האישום, וזה כפר בו וטען כי העבירה הראשונית שיוחסה לו הייתה חניה במקום שבו אסור להחנות, המיועד לפריקה וטעינה, בעוד שכעת מייחסים לו ביצוע עבירה של חנייה במקום אסור, במקום בו אבני השפה של הכביש הינן אדום-לבן. יודגש כי בדיון טען המערער: **"נטען שהחניתי באדום לבן. זה לא נכון. מדובר בשתי לבנות שצבועות באדום לבן ומחוקות בכלל כך ששתי העבירות לא היו ולא נבראו"**.

8. ביום 22.9.19 נערכה ישיבת הוכחות, במסגרתה טען המערער, כי במקום בו חנה לא נותנים דוחות כלל דהיינו טענה של אכיפה בררנית. כמו כן, המערער ביקש כי המזכר יפסל, כיוון שלא נערך ביום ביצוע העבירה.

במהלך ישיבת ההוכחות, המערער חקר את הפקח, וניסה להטיח בו כי לא מוצב תמרוך המייעד את מקום ביצוע העבירה לפריקה וטעינה. הפקח ענה לשאלותיו כי אין צורך בתמרוך, שכן שפת המדרכה צבועה בצבעים אדום-לבן (עמ' 4, שורות 16-25, לפרוטוקול הדיון מיום 22.9.19). כמו כן הפקח דחה את טענת המערער בדבר מחיקת הסימון.

במהלך חקירתו הנגדית של המערער על ידי ב"כ המשיבה, המערער טען כי הצבעים בשפת המדרכה מחוקים, ולכן לא ניתן לראות ששפת המדרכה צבועה בצבע אדום-לבן (עמ' 6, שורות 29-33; עמ' 7, שורות 1-14, פרוטוקול הדיון מיום 22.9.19). כמו כן, המערער טען כי קיים ניגוד בין העבירה שיוחסה לו בדו"ח התנועה לבין העבירה שמיוחסת לו כעת (עמ' 7, שורות 29-31; עמ' 8, שורות 1-4, פרוטוקול הדיון מיום 22.9.19).

9. אציין כי בין הדיון ביום 11.4.19 לבין הדיון ביום 22.9.19, המערער הגיש 6 בקשות: 5 בקשות דחופות לדחיית ישיבת ההוכחות ובקשה נוספת לחיוב המשיבה לשלוח נציג מטעמה למקום ביצוע העבירה, וזאת כדי שהמערער יוכל להוכיח את חפותו ולגרום לביטול כתב האישום שהוגש כנגדו.

בקשות הדחייה של המערער נענו בחלקן, וישיבת ההוכחות נדחתה מיום 12.6.19 ליום 22.9.19. ברם, בית משפט קמא דחה את בקשתו של המערער להורות על המשיבה להגיע למקום ביצוע העבירה, שכן מדובר בבקשה שהתשובה עליה מסורה לשיקול דעתה של המשיבה.

10. המערער הגיש בקשה להפסקת ההליך בבית משפט קמא, ולהעברת התיק לניהולו של בית משפט שלום בחיפה. בנוסף לכך, המערער ביקש לפסול את התמונות שהוצגו על ידי המשיבה במהלך הדיון מיום 22.9.19.

המערער נימק את בקשתו בספקולציה לפיה בין בית משפט קמא לבין המשיבה קיימת קנוניה שמעוניינת למנוע ממנו את זכותו להליך הוגן, כי כל טענותיה של המשיבה מבוססות על שקר וכי בית משפט קמא מאמין לשקרים אלו.

בית משפט קמא דחה בהחלטתו מיום 10.10.19 את בקשתו של המערער, וזאת מפאת היעדר בסיס משפטי לבקשתו, ולאור הדיון שנקבע לשמיעת הכרעת הדין בו תהיה התייחסות לטענות המערער והמשיבה.

בקשה נוספת להפסקת ההליך, הזזה לבקשה הראשונה, הוגשה ונדחתה מנימוקים זהים.

11. בגזר דינו, בית משפט קמא התייחס לטענותיו ובקשותיו של המערער וקבע כי **"מטעמי זהירות בלבד ומאחר והנאשם אינו מיוצג יצוין כי למיטב הבנתי ההתייחסות בבקשה הייתה אל בית המשפט כבית משפט השלום בעכו לעומת בית המשפט בחיפה ולא באופן אישי כלפי המותב. מטעמי זהירות יובהר כי אם היה מדובר בבקשה לפסלות שופט- מה שכאמור אין הדבר נחזה מהבקשה- הרי שדין הבקשה היה להידחות בהעדר בסיס כלשהוא לפסילת המותב על פי הוראות הדין והפסיקה. החלטות שניתנו בעניינו של הנאשם הינן החלטות דיוניות גרידא ולא היה כל בסיס לטענה, אם הייתה כזו באופן פרסונאלי- בדבר משוא פנים מצד בית המשפט כלפי המאשימה תהא זהותה אשר תהא. אין בעצם הנתון כי בית המשפט לא נעתר לכל אחת ואחת מבקשותיו של הנאשם, אם לעניין דחיית מועדי דיון שהינן עתירות שבשיקול דעת, ואם החלטות דיוניות אחרות לרבות כאלה שאין להן בסיס בסדר דין הפלילי- כדי לבסס טענת בדבר משוא פנים מצד בית המשפט כנגד הנאשם"** (עמ' 10, שורות 14-23, להכרעת הדין).

12. עוד קבע בית משפט קמא, לגופו של עניין, כי המשיבה הצליחה להוכיח את עובדות כתב האישום ברף הדרוש להרשעת המערער, כי יש לתת אמון בעדותו של הפקח וכי הסתייגויותיו של המערער, במסגרת חקירתו הנגדית של הפקח, לא נתמכו בראיות ולא היה בהן כדי לסתור את עדותו של הפקח ויתר הראיות. עוד קבע בית משפט קמא כי אין לתת אמון בעדותו של המערער, וזאת מכמה טעמים: היותו של המערער עצבני לאורך כל הדיון, לרבות בעת שמיעת עדותו; העובדה כי טענותיו של המערער לעניין סימון המדרכה חסרות בסיס, והתמונות שהציג מטעמו אינן תומכות בטענותיו; טענתו הסתמית והמאוחרת לעניין אכיפה בררנית; אי הבהרת טענותיו לעניין העבירה הראשונית שהדו"ח שייחס לו. לעניין זה קבע בית משפט קמא כי **"העתק הדו"ח ותמצית העבירה כפי שמפורטת בו הוגשה לעיוני וסוגיית הטענה והפריקה הינה אחת החלופות הקבועות בסעיף המדובר ואינה החלופה היחידה. ממילא לאחר הגשת כתב האישום יש לבחון את העבירה כפי שהיא מופיעה בכתב האישום ובענין זה לא מצאתי כי נפל פגם כלשהוא"** (עמ' 12, שורות 7-9, להכרעת הדין).

13. בית משפט קמא הרשיע את המערער בביצוע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום והטיל עליו לשלם קנס בסך 250 ₪ שישולם עד ליום 6.12.19, וזאת משמצא לתת אמון בראיות המשיבה לעניין עובדות כתב האישום, שנתמכו בתמונות ברורות, משיתר ראיותיה לא הופרכו ולא נסתרו, ומשלא עמד בידי המערער להוכיח את טענתו לאכיפה בררנית.

טענות המערער בערער

14. המערער שב על טענותיו בהליך בבית משפט קמא. על קצה המזלג, אציג את טענות המערער:

ראשית, המערער טוען כי אין בסיס לעבירה שהמשיבה ייחסה לו, שכן הדו"ח ייחס לו ביצוע עבירה אחת, בעוד שהעבירה שיוחסה לו בהליך בבית משפט קמא הייתה שונה.

שנית, המערער טוען כי הרכב שחסם את הכניסה למפעל אינו שלו, אלא מדובר ברכב אחר.

שלישית, המערער טוען כי המשיבה לא הציגה בפני בית משפט קמא שיחה המתעדת את הקריאה לחסימת הכניסה למפעל, שבעקבותיה הגיע מר חביב למקום העבירה.

רביעית, המערער טוען כי בית משפט קמא נמנע מלהתייחס לטענותיו בנוגע להיעדר קיומו של תמרור האוסר על חנייה במקום.

חמישית, המערער טוען כי על מנת לאסור חניה, יש לצבוע את כל אבני שפת המדרכה, לכל אורכה, בצבעים אדום-לבן, שלא כמו במקרה זה, שהיו צבועות 3 אבנים.

שישית, המערער טוען כי מדובר במקום חניה תקין שלא חוסם נתיב נסיעה של רכב, ולחילופין, לא חוסם את הכניסה למפעל.

15. בנוסף לאמור לעיל, המערער מעלה טענות בנוגע להחלטת בית משפט קמא שלא לחייב את המשיבה לשלוח נציג מטעמה למקום העבירה, וכן טענות בנוגע לסירובה של המשיבה להתלוות אליו, מרצונה, למקום ביצוע העבירה. לטענתו, עצם הסירוב מלמד על כך שקיים חשד שמא יש למאשימה דברים להסתיר מפניו.

טענות המשיבה

16. המשיבה טוענת שיש לדחות את הערעור ולהשאיר את פסק דינו של בית משפט קמא על כנו.

17. לגופו של עניין, המשיבה טוענת כי אם הייתה עולה טענה של אכיפה בררנית, הרי שהייתה מציגה בפני בית משפט קמא את כל הדו"חות שניתנו במקום. בנוסף לכך, המשיבה מפנה לקביעותיו של בית משפט קמא לעניין טענה זו.

18. לעניין טענותיו של המערער בנוגע למזכר, המשיבה טוענת כי כתיבת המזכר 12 יום לאחר מתן הדו"ח אינו חורג מסעד הזמנים, מה גם שהמזכר תואם לדו"ח.

עוד טוענת המאשימה כי החניה בענייננו נאסרה על ידי אבני שפת המדרכה שצבעם אדום-לבן, וכי הסעיף שבו מנויה העבירה שיוחסה למערער מהווה "סעיף סל" המאפשר להרשיע את המערער הן בביצוע עבירה של חניה בניגוד לתמרור שמורה על טעינה ופריקה, והן בניגוד למסומן על ידי אבני שפת המדרכה.

כמו כן הפנתה ב"כ המשיבה לפרוט' ישיבת ההוכחות ממנו עולה כי המערער עצמו הודה מספר פעמים בקיומו של סימון אדום לבן במקום בו חנה.

19. בנוסף לכך, טוענת המשיבה כי רוב קביעותיו של בית משפט קמא הן קביעות מהימנות וקביעות בממצאים עובדתיים, שהלכה היא שערכאת הערעור לא מתערבת בהן.

דין והכרעה

20. לאחר שעיינתי ובחנתי את טענות המערער ושמעתי את הצדדים בדין שהתקיים בפני ביום 22.1.20 אני סבור שיש לדחות את הערעור ולהותיר הן את הכרעת הדין והן את גזר הדין של בית משפט קמא על כנם.

21. בטרם אפנה לגוף טענות הצדדים מן הראוי להזכיר את הלכתו הברורה של בית המשפט העליון לפיה: **"כידוע, ככלל לא תתערב ערכאת הערעור בממצאים עובדתיים ובקביעות מהימנות שקבעה הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים בהם נמצא כי הערכאה הדיונית נתפסה לכלל טעות היורדת לשורש העניין, כגון כאשר ישנן סתירות מהותיות בעדות עליה נסמכה הערכאה הדיונית, או כאשר מתבררת שגיאה מהותית בהערכת המהימנות... התכלית לכלל זה הינה כי הממצאים העובדתיים וקביעות המהימנות הוכרעו לאחר בחינת הראיות, והתרשמות בלתי אמצעית מן העדויות על-ידי שופטי הערכאה המבררת המנוסים בהערכת מהימנות העדים"** (ע"פ 3250/10 מדינת ישראל נ' פלוני, סה(2) 482 (2012), **פסקה 27 לפסק דינה של השופטת ארבל**).

22. ומכאן לעניינינו שבו הורשע המערער בעבירה לפי סעיף 5(א) **לחוק העזר** הקובע בזו הלשון:

"לא יעמיד אדם, לא יחנה ולא ירשה לאחר להעמיד רכב או להחנות רכב ברחוב במקום שהחניה בו נאסרה על ידי ראש העירייה לפי סעיף 2, והאיסור מסומן על ידי תמרור בהתאם להודעת התעבורה, אלא לזמן הדרוש להעלאת נוסעים או להורדתם, או לטעינה או לפריקה מיידית ורצופה."

23. בדומה לדברים שכבר כתבתי בעפ"א 26076-01-18 **בר נוי נ' מ"י ואח' (21.5.18)**, לעמדת העבירה האמורה הינה העבירה של **"אחריות קפידה"** שבעניינה, על פי סעיף 22(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **"חוק העונשין"**) אין התביעה נדרשת להוכיח יסוד נפשי של מחשבה פלילית או רשלנות, אלא די בהוכחת התקיימות היסוד העובדתי.

הואיל והעבירה שיוחסה למערער, חוקקה לפני **חוק העונשין (תיקון 39)(חלק מקדמי וחלק כללי)**, **התשנ"ד-1994 (להלן-"תיקון 39")** ובהעדר הוראה סטטוטורית מפורשת, יש לקבוע את סיווגה של העבירה על יסוד פרשנות החוק ועל פי ההלכה הפסוקה. בעניין זה ניתן להצביע בפסיקה על שלוש גישות: **האחת, הגישה**

המצמצמת, ולפיה ניתן לראות בעבירה שחוקקה לפני תיקון 39 כעבירה של אחריות קפידה, רק אם נקבע לגביה לפני תיקון 39 באופן ספציפי בהלכה הפסוקה כי היא עבירה של אחריות קפידה; **השנייה, הגישה המרחיבה**, ולפיה ניתן להמשיך לפתח בהלכה הפסוקה את רשימת העבירות של אחריות קפידה והכל לגבי עבירות שקדמו לתיקון 39 לחוק העונשין. **השלישית, גישת הביניים** שלפיה די בכך שהפסיקה הכירה בסוג עבירות דומה כעבירות של אחריות קפידה כדי להחיל את קביעתה גם על עבירה ספציפית שחוקקה לפני תיקון 39 וטרם הוחלט בעניין סיווגה. גישת ביניים זו אומצה בפסק דינו של בית המשפט העליון ברע"פ 2929/04 מ"י נ' **אוחנה**, (פורסם בנבו, 25.6.2007) (להלן: "**עניין אוחנה**"). בעניין אוחנה נקבע, ותוך אימוץ גישת הביניים המתוארת, כי לעניין עבירות על תקנות התעבורה, שיש להן מכנה משותף רחב, יש הצדקה, לראותן כקבוצה אחת ואם אין כוונה אחרת- יש לראותן כעבירות של אחריות קפידה [ראו: "**עניין אוחנה**" בפסקה 6].

24. לפי גישת הביניים שאומצה כאמור ב"**עניין אוחנה**" ולאור המכנה המשותף הרחב שיש לטעמי לעבירה לפי סעיף 5(א) **לחוק העזר** ולעבירות על תקנות התעבורה (במיוחד תקנה 22 **לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961**), ובשים לב לכך כי **חוק העזר** הותקן על ידי מועצת עיריית עכו בתוקף סמכותה, בין היתר, לפי סעיף 77 **לפקודת התעבורה** וסעיף 250 **לפקודת העיריות** [נוסח חדש], יש לראות בעבירה לפי סעיף 5(א) **לחוק העזר** כעבירה של אחריות קפידה. לעניין סיווג עבירות על תקנות התעבורה כעבירות של אחריות קפידה אפנה להלכה שנפסקה בר"ע 213/83 **אסולין נ' מ"י**, פ"ד לח(1) 519 ומאוחר יותר ברע"פ 4010/04 **בן תאבת נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.5.2004).

25. משכך, אין המשיבה נדרשת להוכיח יסוד נפשי של מחשבה פלילית או רשלנות, אלא די בהוכחת התקיימות היסוד העובדתי של העבירה שבה הואשם המערער.

מהי העבירה שבה הואשם המערער?

26. כאמור לעיל, לטענת המערער העבירה שיוחסה לו תחילה הייתה בעבירה של חנייה במקום המיועד לפריקה וטעינה, ורק לאחר מכן שינתה המשיבה את עמדתה וייחסה לו עבירה של חנייה במקום אסור שבו סומנה המדרכה באדום לבן, אך לאחר עיון לא מצאתי ממש בטענת המערער.

27. כתב האישום שהוגש כנגד המערער קצר מאוד, ובתיאור עובדות נרשם כך:

"בתאריך 11/01/2018 בשעה 09:48 בעכו, ברח' בורנשטיין משה ליד בית מס 1, הנאשם החנה את הרכב הנ"ל במקום שהחנייה אסורה. עבירה על סעיף 5(א) **לחוק העזר לעכו** (העמדת רכב וחנייתו), התשנ"א-1990" (הדגשה שלי- ש.מ.).

תיאור העבירה בדו"ח התנועה כלל מעין ציטוט של ס'5(א) **לחוק העזר**:

"עצרת/חנית/העמדת את רכבך במקום שהחניה אסורה ע"י ראש העירייה לפי סעיף 2 לחוק העזר והאיסור סומן בתמרור מעבר לזמן הדרוש להעלאת נוסעים או הורדתם או לטעינה או פריקה מיידית ובלתי פוסקת, סעיף 5(א) **לחוק העזר**"

אכן, הציטוט המופיע בדו"ח התנועה איננו מדויק, אך אין בו כדי לשנות את מהות העבירה המצוינת בו של "העמדת רכב במקום אסור" וזו גם העבירה בגינה הוגש כתב האישום.

28. לא מצאתי יסוד לטענת המערער לפיה הוא הואשם תחילה בעבירה של חנייה במקום של פריקה וטעינה .

לא כך נרשם בדו"ח ממנו עולה בבירור כי ההתייחסות לעניין הפריקה והטעינה הינה בקשר לכך שהמערער חנה במקום האסור , **מעבר לזמן הנדרש לצורך פריקה וטעינה**, דהיינו חניה קצרה לצורך פריקה וטעינה יכולה לשמש כנימוק לפטור מאחריות לעבירה של חניה במקום אסור , ובדו"ח צוין כי חניית המערער לא עמדה בדרישה של חניה לזמן קצר.

29. על כן, אני דוחה את טענתו של המערער בדבר השוני בין העבירה שיוחסה לו במסגרת הדו"ח לבין העבירה שיוחסה לו בכתב האישום או כל טענה אחרת שעניינה שינוי בעבירה שיוחסה לו.

30. אציין כי גם במידה וטענתו של המערער בנוגע לשוני בין העבירות שיוחסו לו הייתה נכונה, עדיין לא היה בכך כדי לבטל את כתב האישום ואת הרשעתו, שכן מקובלת עלי קביעתו של בית משפט קמא כי לאחר כתב האישום יש לבחון את העבירה כפי שהיא מופיעה בכתב האישום, וזאת בהתאם להלכה שקובעת כי: **"הדגש אינו על הוראות החיקוק אלא על תיאור העובדות. כך בדרך ניסוח כתב האישום, כך בטענה לפגמים בו, כך בפרשנותו."** (רע"פ 5978/04 פלוני נ' מדינת ישראל [20.2.06], פסקה 12).

האם הוכח היסוד העובדתי של העבירה ?

31. במהלך הדיון מיום 22.9.19 הוצגו מספר תמונות המתעדות את רכבו של המערער והמדרכה (ת/2, ת/3, נ/1). מהתמונה הראשונה בת/2 ובתמונה שבת/3 עולה כי צבעי אבני שפת המדרכה הם אדום-לבן. אמנם הצבעים אינם בולטים לעין, אולם אינם נראים בצבעים המאפשרים חנייה חופשית במקום.

32. כמו כן, במזכר שנכתב על ידי הפקח כתוב: **"התקבל אירוע מהמוקד על חסימת רכב.. הרכב חסם וגם חנה באדום לבן"**, ובחקירתו הנגדית, בדיון מיום 22.9.19, שהתרחשה 9 חודשים מיום ביצוע העבירה וכתבת המזכר, טען הפקח כי: **"אני לא צריך תמרו. יש אדום לבן...."**

"יש אדום לבן"..."רואים בתמונה אדום לבן". (עמ' 4, שורות 17, 22, 29, לפרוטוקול הדיון מיום 22.9.19).

בית המשפט קמא , קיבל כאמור את עדותו של הפקח וקבע כי היא מהימנה בעיניו , ולא מצאתי עילה להתערב בקביעה זו, ובהתאם יש לקבוע כי הוכח היסוד העובדתי הנדרש לצורך הרשעה בעבירה , דהיינו הוכח כי המערער חנה במקום אסור בהתאם להוראות **חוק העזר** , מקום אשר אבני השפה בו נצבעו באדום-לבן.

33. להשלמת התמונה יצוין כי טענתו של המערער לפיה, לאור העובדה שבמקום העבירה לא מוצב תמרור האוסר

על חניה, החניה מותרת אינה נכונה, ומנוגדת לקביעתו של בית המשפט העליון לפיה אין חובה להציב תמרור לאורך המדרכה, וכי די בסימון אדום לבן וכך נקבע :

"לא קיימת חובה להציב בכל מקום, לאורך מדרכה המסומנת בצבעי אדום לבן, תמרור "אין עצירה", ודי בסימון על שפת המדרכה. יצוין, כי המבקש עצמו צרך לעתירה את ההסבר לתמרור מספר 818 בלוח התמרורים, לפיו פירוש של סימון אבני שפה בצבעי אדום-לבן הינו: "אסורה כל עצירה או חניה של רכב בכביש שליד אבני השפה, אלא אם הדבר דרוש למילוי הוראות כל דין" (נספח 9 לבקשה לרשות ערעור). ברי, כי אין עסקין בנסיבות שבהן נדרש המבקש לעצור או לחנות בכביש שליד אבני השפה המסומנות אדום-לבן, לצורך מילוי הוראות כל דין. על כן, החניה במקום הייתה אסורה, ואין נפקא מינה אם המבקש חנה במקום מספר שעות, או מספר דקות. מכאן, שאין כל יסוד לטענתו של המבקש, כי לא הוצב במקום מתן דו"ח החניה תמרור האוסר על עצירה או חניה"

(רע"פ 5416/17 שאול בר נוי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו, 30.7.17] פסקה 5) (להלן: "עניין בר נוי")

34. לאור כל האמור לעיל, מתקיים היסוד העובדתי של העבירה, ובהתאם לאמור לעיל, די בכך כדי להרשיע את המערער.

האם למערער עומדת הגנה מפני אחריות פלילית?

35. סעיף 22(ב) לחוק העונשין מאפשר גם לנאשם בעבירה של אחריות קפידה לסתור את חזקת הרשלנות שמקים משטר אחריות הקפידה, באם יעמוד בנטל להוכיח כי "נהג ללא מחשבה פלילית וללא רשלנות ועשה כל שניתן למנוע את העבירה" [ראו: רע"פ 3515/12 מדינת ישראל נ' שבתאי (פורסם בנבו, 10.9.13) פסקה 21].

36. ויודגש כי טענות המערער לפיהן לא מדובר במקום שאסור להחנות, שכן החניה אינה מפריעה לתנועה, כי לא קיים תמרור שאוסר על חניה, וכי רכבים אחרים שחונים במקום לא קיבלו כלל דו"חות, אינן מקנות למערער הגנה לפי סעיף 22(ב) לחוק העונשין, שתצדיק את ביטול הרשעתו בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

37. זאת ועוד, מחקירתו הנגדית של המערער עלה כי הוא היה מודע לקיומו של סימון אדום לבן במקום שבו חנה וכל טענתו הינה כי מאחר והסימון נמחק לא היה לו תוקף.

וכך בחקירתו הנגדית המערער לא התכחש לצבע המדרכה: "מצאתי את המקום הזה שהוא תקין, האדום לבן מחוק ולא קביל" (עמ' 6, שורה 29, פרוטוקול הדיון מיום 22.9.19) "רואים אבל זה מחוק זה צריך להיות זוהר"; "רואים אבל זה מחוק"; "רואים אדום אבל זה מחוק"; "את לא רואה שזה מחוק?" (עמ' 7, שורות 2,4,6,11, פרוטוקול הדיון מיום 22.9.19).

בסיכומי של דבר נאלץ המערער להודות וכנשאל: "זאת אומרת שהרכב שלך נמצא בשלוש אבני שפה של אדום לבן אדום נכון?" אישר המערער: "אוקיי. אבל אדום לבן אדום זה לא מה שנרשם על גבי הדו"ח. על גבי הדו"ח נרשם שחניתי במקום של טעינה ופריקה" (עמ' 7 לפרוט' שו' 12-14). וכך מדברי המערער עצמו עולה כי הוא היה מודע לכל הפחות לבעייתיות הקיימת במקום שבו הוא חנה, ובהתאם אין הוא יכול לטעון להעדר רשלנות מצידו.

38. זאת ועוד, נראה שהמערער לא עשה כל שניתן כדי למנוע את העבירה. המערער סומך את מסקנתו כי מדובר במקום חניה חוקי, בשל היעדר תמרור שאומר אחרת. ברם, צבעי אבני שפת המדרכה, לכשעצמם, מהווים האיסור האמור, שכן כפי שנקבע בעניין "בר נוי", די בסימון על שפת המדרכה. לכן, כאשר ראה את הסימון על המדרכה, הגם שהסימון אינו בוהק ואף דהוי, היה עליו להימנע מלהחנות את רכבו במקום זה וגם מטעם זה לא עומדת לו ההגנה שבס' 22(ב) לחוק העונשין.

לסיכום

39. לאור קביעתי כי היסוד העובדתי של העבירה מתקיים וכי המערער לא עמד בנטל להוכיח את הגנתו, מתייתר הדיון בטענותיו בנוגע לחסימת הכניסה למפעל, הצגת השיחה מהמוקד ואי חיוב נציג מהטעם המשיבה להגיע למקום העבירה, שכן אין בטענות אלה כדי לזכות את הנאשם מהעבירה בה הורשע. כמו כן לא מצאתי ממש בטענות המערער בדבר אכיפה בררנית שנטענו ללא כל תשתית עובדתית מינימלית.

40. לקראת סיום אציין כי אין ולא היה מקום לדרך התנסחותו של המערער כלפי המשיבה ונציגיה או לטענותיו כלפי בית המשפט קמא, ולולא היה המערער בלתי מיוצג הייתי סבור כי יש לשקול חיובו בהוצאות, וגם תחשבות של כעס ואכזבה מדחיית טענותיו, אינן מצדיקות את דרך העלאת טענותיו של המערער.

41. לפיכך ולאור כל האמור לעיל, החלטות בית המשפט קמא בדין יסודן, ולפיכך הערעור נדחה בזאת.

42. למען הזהירות, אני מבטל את עיכוב ביצוע גזר הדין, ועל המערער לשלם את הקנס שהוטל עליו במסגרת גזר דינו של בית משפט קמא. עם זאת לפני משורת הדין ובשים לב למצב החירום אני מאפשר למערער לשלם את הקנס בערכו המקורי (₪ 250) עד ליום 15.5.2020

ניתן היום, כ"ט אדר תש"פ, 25 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.